

การห้ามการลอกโทษ เด็กทางร่างกายและ จิตใจทุกรูปแบบใน โรงเรียน:

คำตอบสำหรับคำถามที่พบบ่อย

เอกสารอื่นๆ ในชุดนี้ประกอบไปด้วย:

การห้ามการลงโทษเด็กทางร่างกายและจิตใจทุกรูปแบบ:

คำตอบสำหรับคำถามที่พบบ่อย

การห้ามการลงโทษเด็กทางร่างกายและจิตใจทุกรูปแบบ:

คำถามและคำตอบสำหรับเด็กและเยาวชน

จัดพิมพ์ปี พ.ศ. 2560 โดย:

Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children

www.endcorporalpunishment.org

จดทะเบียน องค์การการกุศลหมายเลข 328132

สำนักงานจดทะเบียน: The Foundry, 17 Oval Way, London SE11 5RR, UK.

องค์การช่วยเหลือเด็กสวีเดน

www.raddabarnen.se; resourcecentre.savethechildren.net

องค์การช่วยเหลือเด็กสวีเดนเป็นส่วนหนึ่งของ Save the Children Association ซึ่งเป็นมูลนิธิที่ประกอบไปด้วยสมาชิกขององค์การช่วยเหลือเด็กจาก 29 ประเทศ จดทะเบียนที่ประเทศสวีเดนและลอนดอน และเป็นหนึ่งในองค์กรด้านสิทธิเด็กที่ใหญ่ที่สุดในโลก Save the Children Association ถือเป็นเจ้าของ Save the Children International (SCI) ซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ปฏิบัติงานโครงการ

สำนักงานใหญ่ขององค์การช่วยเหลือเด็กสวีเดน: Rädda Barnen, SE-107 88 Stockholm, Landsvägen 39, Sundbyberg, Sweden.

เมื่อ มีการเคลื่อนไหวเพื่อห้ามการลงโทษเด็กทุกรูปแบบในโรงเรียน มีคำถามบางประการที่มักจะถูกถาม เอกสารฉบับนี้มีคำตอบสำหรับคำถามส่วนใหญ่เหล่านั้น และมุ่งจะสร้างความกระจ่างเกี่ยวกับประเด็นที่สำคัญ ซึ่งจะช่วยให้เจ้าหน้าที่ภาครัฐ นักการศึกษา และคนอื่น ๆ ที่ทำงานรณรงค์ให้เกิดการห้ามการลงโทษเด็ก มีความมั่นใจที่จะทำงานที่จะนำไปสู่การปฏิรูปกฎหมาย และก้าวไกลเป้าหมายในการคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงทุกรูปแบบในทุกสถานที่ไปอีกหนึ่งก้าว

Contents

ส่วนที่ 1: หลักการพื้นฐาน

- 8 เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายจากการถูกล่วงโทษ
- 11 เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากความรุนแรงในทุกสถานที่
- 12 ปัญหาเรื่องการมีวินัยไม่ควรจะถูกนำมาปะปนกับการแก้ปัญหาทางวินัย

ส่วนที่ 2: การห้ามการลงโทษเด็กทางร่างกายและจิตใจทุกรูปแบบในโรงเรียน: คำตอบสำหรับคำถามที่พบบ่อย

- 16 ครูส่วนใหญ่ต่อต้านการห้ามการลงโทษเด็ก เราควรฟังพวกเขาหรือไม่ เพราะครูเป็นคนที่ต้องจัดการกับเรื่องการสร้างวินัยในโรงเรียนอยู่ทุกวัน
- 18 ทำไมครูจึงต่อต้านการห้ามการลงโทษเด็ก
- 22 ถ้าต้องการสอนเด็กให้มีความเคารพและมีวินัย เราจำเป็นต้องใช้การลงโทษเด็ก

- 26** ฉันเข้าใจว่าการตีเด็กจนถึงบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ แต่ถ้าเราปฏิบัติตามกฎระเบียบในการลงโทษเด็กอย่างเคร่งครัด การลงโทษเด็กก็เป็นสิ่งสำคัญและมีประสิทธิภาพในนโยบายการสร้างวินัยในโรงเรียนไม่ใช่หรือ
- 30** โรงเรียนศาสนาบางแห่งกล่าวว่าความเชื่อทางศาสนาของเราอนุญาตให้มีการลงโทษเด็ก จะถือเป็นการเลือกปฏิบัติต่อพวกเขาหรือไม่ถ้าไปห้ามไม่ให้เขาใช้การลงโทษเด็ก
- 32** ครูและเจ้าหน้าที่ทางการศึกษาหลายคนตกอยู่ในสภาวะเครียดเนื่องจากต้องจัดการกับห้องเรียนที่มีเด็กมากเกินไป และขาดทรัพยากรสนับสนุนที่เพียงพอ การห้ามการลงโทษเด็กจะไม่เป็นการเพิ่มความกดดันให้พวกเขาหรือ
- 34** เรามีกฎกระทรวงและนโยบายโรงเรียนที่ห้ามการลงโทษเด็กอยู่แล้ว ทำไมจำเป็นต้องมีการแก้ไขกฎหมายด้วย
- 36 ส่วนที่ 3: เว็บไซต์และแหล่งข้อมูลที่มีประโยชน์**

ส่วนที่ 1: หลักการพื้นฐาน

เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง ทางกฎหมายจากการถูกล่วงโทษ

รัฐเกือบทุกแห่งทั่วโลกได้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ ดังนั้นรัฐจึงมีหน้าที่ที่จะดำเนินการให้สิทธิภายใต้อนุสัญญา ได้รับการปฏิบัติจริง ข้อ 28 (2) แห่งอนุสัญญา กล่าวไว้ว่าการสร้างวินัยของโรงเรียนนั้นจะต้อง “กำหนดขึ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเด็กและสอดคล้องกับอนุสัญญานี้” คณะกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติดำเนินการในการติดตามการที่รัฐจะนำอนุสัญญาไปใช้ ได้อธิบายความข้อนี้ไว้ชัดเจนและสม่ำเสมอว่าหมายถึงการห้ามการลงโทษเด็กในโรงเรียน คณะกรรมการที่มีหน้าที่ในการติดตามการดำเนินงานของอนุสัญญาฉบับอื่น ๆ เน้นย้ำว่ากฎหมายสิทธิมนุษยชนระดับสากลและระดับภูมิภาคต้องดำเนินการให้มีการห้ามการลงโทษเด็กในโรงเรียนเช่นกัน

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องดีที่สุดที่จะเข้าใจว่าการห้ามการลงโทษเด็กในโรงเรียนเป็นภาระผูกพันในการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชน งานวิจัยเป็นสิ่งที่ใช้ในการเผยให้เห็นความรุนแรงของปัญหา การติดตามการดำเนินงานให้เกิดการห้ามการลงโทษ และการพัฒนาแนวทางการสร้างวินัยในโรงเรียนที่ใช้วิธีการเชิงบวก และปลดปล่อยความรุนแรง แต่เราไม่ต้องการงานวิจัยเพื่อ “พิสูจน์” ว่าการลงโทษทางกายควรจะถูกห้ามในโรงเรียนหรือไม่: ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน

อย่างไรก็ตาม เรามีหลักฐานงานวิจัยมากมายที่แสดงให้เห็นว่าการลงโทษเด็กนั้นมีผลร้ายต่อการเรียนรู้ของเด็ก ในงานวิจัยเมื่อไม่นานมานี้ พบว่าประสบการณ์การถูกลงโทษที่โรงเรียนมีผลทำให้เด็กทำข้อสอบได้คะแนนต่ำ และมีผลทางลบต่อจิตใจ สังคม และสุขภาพของเด็ก¹ ความรุนแรงในโรงเรียนซึ่งรวมถึงการลงโทษเด็ก ยังเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้เด็กไม่ชอบโรงเรียน และส่งผลต่อการออกจากโรงเรียนกลางคัน²

ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติภายใน พ.ศ. 2573 ประเทศต่าง ๆ ตกลงในภาระผูกพันที่จะร่วมกันสร้าง “สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ที่ปลอดภัย ปลอดภัย ความรุนแรง ไม่แบ่งแยก และมีประสิทธิภาพ” (เป้าหมายที่ 4) และจะร่วมกันยุติความรุนแรงต่อเด็กทุกรูปแบบ (เป้าหมายที่ 16.2) การยุติการลงโทษเด็กในโรงเรียน และในทุกสถานที่ เป็นเรื่องจำเป็นเพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมายนี้ และรวมทั้งเป้าหมายที่เกี่ยวกับสุขภาพและการศึกษาด้วย

1. UNICEF Office of Research - Innocenti (2015), Corporal Punishment in Schools: Longitudinal Evidence from Ethiopia, India Peru and Viet Nam, Florence: UNICEF Office of Research

2. Global Initiative (2016), การลงโทษเด็ก: การทบทวนงานวิจัย ผลกระทบ และความเกี่ยวข้อง รายงานการทบทวนงานวิจัยได้ที่ <https://endcorporalpunishment.org/resources/research/>

เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจาก ความรุนแรงในทุกสถานที่

ภาระผูกพันของรัฐที่จะห้ามการลงโทษเด็คนั้นตั้งอยู่บนฐานของสิทธิเด็กที่จะได้รับความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิในเนื้อตัวร่างกาย ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ในขณะที่เอกสารฉบับนี้พูดถึงความสำคัญในการห้ามการลงโทษเด็กในโรงเรียนและคำถามบางประการที่ถูกลืมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ รัฐบาลและนักการศึกษาควรจะรับรู้ว่ามีสิทธิที่จะได้รับการเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของเขาในทุกสถานที่ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหน รวมทั้งในบ้าน ในสถานดูแลเด็ก ในการดูแลทดแทนครอบครัว ในสถานพินิจ และในพื้นที่ทางการทหาร

ปัญหาเรื่องการมีวินัยไม่ควรจะถูกนำมาปะปนกับการแก้ปัญหาทางวินัย

เป็นเรื่องสำคัญที่จะแยกปัญหาเรื่องการมีวินัยในโรงเรียนออกจากวิธีการที่โรงเรียนจะใช้ในการแก้ปัญหา มีแนวโน้มในกลุ่มผู้คัดค้านการห้ามการลงโทษที่จะชี้ไปที่ความประพฤติของเด็กกว่าเป็นการแสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการต้องลงโทษเด็ก เราไม่จำเป็นต้องตอบสนองต่อความประพฤติของเด็กด้วยวิธีรุนแรง

ปัญหาเรื่องวินัยในโรงเรียนเป็นผลจากปัจจัยหลายอย่าง รวมทั้งสถานการณ์ของเด็กแต่ละคน สภาพแวดล้อมในโรงเรียน วิธีการที่บุคลากรทางการศึกษาได้รับการอบรมและช่วยเหลือในแต่ละประเทศ หลักสูตรที่เหมาะสม และอื่นๆ การขาดวินัยในโรงเรียนเป็นตัวแทนของความล้มเหลวในการค้นหาสาเหตุและจัดการกับปัญหาอย่างเหมาะสม แต่ไม่ใช่ผลจากความล้มเหลวในการลงโทษนักเรียนในโรงเรียน

การจัดการกับปัญหาการขาดวินัยต้องการวิธีการที่สร้างสรรค์ เข้าอกเข้าใจ ให้ความช่วยเหลือ ความเคารพ และความเป็นมืออาชีพ ไม่ใช่การตีและทำให้ผู้เรียนรู้สึกต้อยค่า มีข้อมูลที่เข้าถึงได้ง่ายอยู่มากมายที่จะใช้ในการจัดการห้องเรียนโดยเคารพในสิทธิมนุษยชนของเด็กนักเรียน (โปรดดูตัวอย่างในตอนที่ 3)

ส่วนที่ 2:

**การห้ามการลงโทษ
เค็ดฆาตร่างกายและ
จิตใจทุกรูปแบบใน
โรงเรียน:**

**คำตอบสำหรับคำถาม
ที่พบบ่อย**

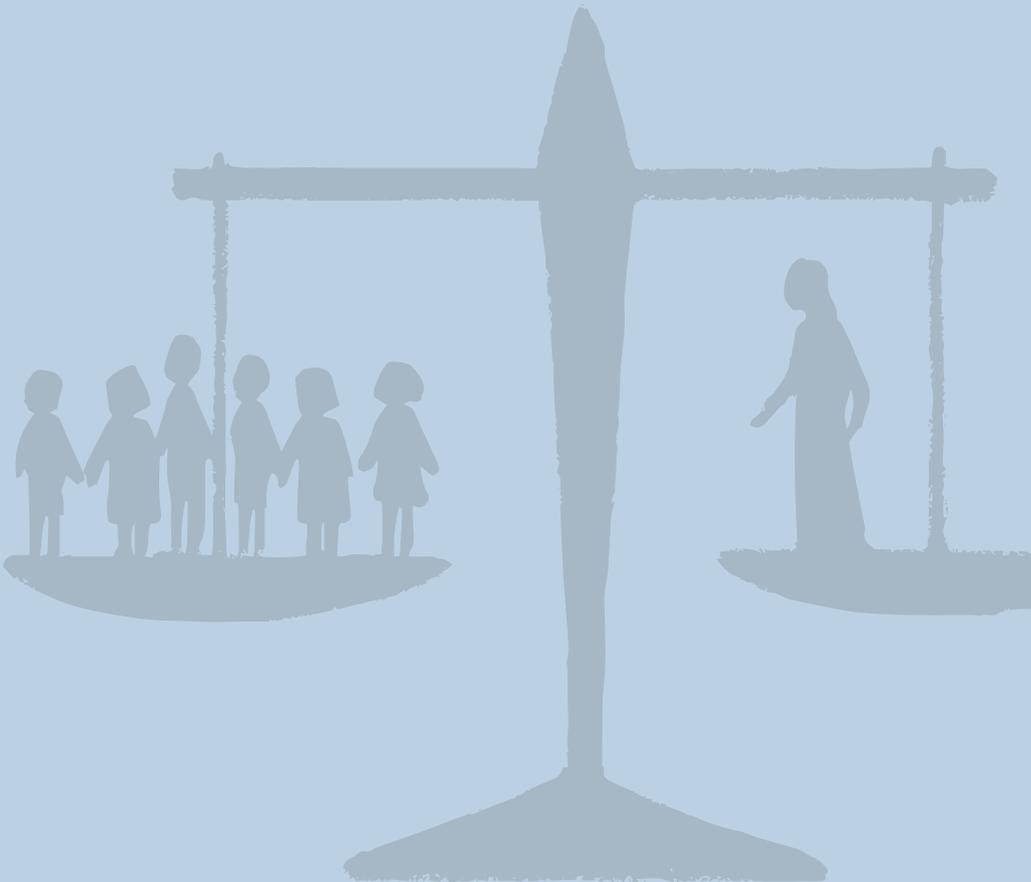
ครูส่วนใหญ่ต่อต้านการห้ามการ ลงโทษเด็ก เราควรฟ้องพวกเขาหรือไม่ เพราะครูเป็นคนที่ต้องจัดการ กับเรื่องการสร้างวินัยในโรงเรียน อยู่ทุกวัน

รัฐบาลควรจะทำงานกับครูและรับรู้ถึงความท้าทายที่ครูต้องประสบ
อย่างไรก็ตามในประเด็นนี้ เช่นเดียวกับประเด็นอื่นๆ รวมทั้งความรุนแรง
ต่อผู้หญิง การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเชื้อชาติ และเรื่องสุขอนามัย
รัฐบาลมีหน้าที่รับผิดชอบที่จะเป็นผู้นำ ไม่ใช่ผู้ตามความคิดเห็นของ
ประชาชน เราควรย้ำว่าเป็นภาระผูกพันในแง่สิทธิมนุษยชนของ
รัฐที่จะสร้างหลักประกันให้เด็กได้รับการคุ้มครองทางกฎหมาย โดย
คุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเด็ก เช่นเดียวกับที่ผู้ใหญ่ได้รับ
การคุ้มครอง และควรจะร่วมกันกับครูและให้ความช่วยเหลือสนับสนุนครู
เพื่อให้มีการปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชน.

หลักฐานงานวิจัยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการสร้างวินัยโดยวิธีเชิง
บวกที่ปลอดภัยลดความรุนแรงให้ผลดีกว่าในชั้นเรียน ในขณะที่การลงโทษ
เชื่อมโยงกับผลลบต่อเด็กหลายอย่าง รวมทั้งระดับ IQ ที่ต่ำลง การ
เรียนรู้คำศัพท์ได้น้อยลง ความสามารถทางสติปัญญาที่ต่ำลง การ
พัฒนาทางสติปัญญาช้าลง และการสอบได้คะแนนต่ำลง³

3. Ogando Portela, M. J. & Pells, K. (2015), Corporal Punishment in Schools
Longitudinal Evidence from Ethiopia, India, Peru and Viet Nam – Innocenti Discussion
Paper 2015-02, Florence: UNICEF Office of Research

และยังเป็นเหตุผลที่เด็กไม่มาโรงเรียนหรือลาออกกลางคันอีกด้วย⁴ เป็นความรับผิดชอบของรัฐที่จะเป็นผู้นำในการใช้กระบวนการสอนที่มีประสิทธิภาพที่สุดในระบบการศึกษาทั้งหมด โดยการสนับสนุนครูให้พัฒนายุทธศาสตร์การสร้างวินัยด้วยวิธีการเชิงบวกและปลอดภัย รุนแรง ผ่านการอบรม การให้การสนับสนุน ให้ทรัพยากรที่เพียงพอและการกำกับดูแลโรงเรียนที่ดี ร่วมกับการส่งสัญญาณที่ชัดเจนด้วยการห้ามและการทำให้การลงโทษในโรงเรียนไม่ใช่เรื่องถูกกฎหมายอีกต่อไป

4. Pinheiro, P. S. (2006), World Report on Violence against Children, Geneva: United Nations

ทำไมครูจึงต่อต้านการห้าม การลงโทษเด็ก

นอกจากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีเหตุผลอื่น ๆ อีกที่ทำให้ครูอาจจะต่อต้านการห้ามการลงโทษเด็ก

การทำงานเป็นนิสัย ธรรมเนียมประเพณี ความเคยชิน

ในอดีตนั้นโรงเรียนใช้การลงโทษเด็กเป็นเรื่องปกติ และเป็นที่ยอมรับในสังคมสำหรับอาชีพครู นอกจากนี้ยังได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูเองคงจะมีประสบการณ์ถูกลงโทษในช่วงเวลาที่เป็นนักเรียนมาก่อน และครูจำนวนมากก็เป็นพ่อแม่ที่ใช้การลงโทษเด็กในการอบรมสั่งสอนลูกของตัวเอง

แต่เวลาเปลี่ยนไปแล้วและสังคมเดินไปข้างหน้า การยอมรับว่าเด็กเป็นผู้ถือสิทธิต้องนำไปสู่การกระทำเพื่อยุติกฎหมายและสังคมที่ให้กรยอมรับความรุนแรงต่อเด็ก เช่นเดียวกับที่สังคมเดินหน้าและยุติการยอมรับความรุนแรงต่อผู้หญิง นี่ไม่ใช่การกล่าวโทษใคร ในอดีตครูปฏิบัติตามที่สังคมคาดหวัง แต่ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่ครูจะเริ่มใช้วิธีการเชิงบวกและปลดปล่อยความรุนแรงในการสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก ๆ

กฎหมาย

ตราบทกฎหมายยังอนุญาตให้มีการลงโทษเด็กในโรงเรียน คนจะเห็นว่ากรลงโทษเด็กเป็นเรื่องถูกต้องชอบธรรม การให้นโยบาย คำแนะนำ และการแนะนำ เพื่อส่งเสริมเทคนิคการใช้วินัยเชิงบวกจะมีผลน้อยมาก หากกฎหมายยังอนุญาตให้มีการลงโทษเด็ก แม้กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาดูเหมือนจะไม่กล่าวถึงการลงโทษ การยอมรับให้มีการลงโทษเด็กในการเลี้ยงดูและให้การศึกษาเด็กที่เกือบจะเป็นสากลนี้ทำให้นักการศึกษาารู้สึกว่าการใช้กำลังและลงโทษเด็กทั้งทางกายและการทำให้รู้สึกด้อยค่านี้เป็นเรื่องชอบธรรมโดยพรางตัวภายใต้คำว่าสร้างวินัย

กฎหมายที่ห้ามการลงโทษโดยสิ้นเชิงจะส่งสัญญาณที่ชัดเจนออกไปว่า ความรุนแรงต่อเด็กในโรงเรียนเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้อีกต่อไป และจะเปิดทางให้เกิดการยอมรับเทคนิควิธีที่ให้ความเคารพ เชิงบวก และมีประสิทธิภาพ

ความเชื่อ

ในโรงเรียนศาสนา การใช้การลงโทษเด็กอาจจะได้รับการสนับสนุน และส่งเสริมจากการตีความคำสอนทางศาสนา ซึ่งอาจจะไม่ตระหนัก ว่ามีการตีความในแบบอื่น ๆ ได้อีกซึ่งจะส่งเสริมการการสร้างวินัยโดยไม่ใช้ความรุนแรง และอาจจะขาดความตระหนักว่าขณะนี้ มีกลุ่มความเชื่อทางศาสนาจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่สนับสนุนการยุติการใช้การลงโทษเด็ก โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากหัวข้อ "โรงเรียนศาสนาบางแห่งกล่าวว่าความเชื่อทางศาสนาของเราทำให้มีการลงโทษเด็ก" ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติต่อพวกเขาหรือถ้าไปห้ามไม่ให้เขาใช้การลงโทษเด็ก" ในหน้า 30.

การขาดความรู้

ความเชื่อว่าการลงโทษเด็กเป็นสิ่งจำเป็นและมีประสิทธิภาพในการจัดการเรื่องการมีวินัยในโรงเรียนอาจเป็นผลมาจากการขาดความรู้เรื่อง วินัยเชิงบวก เรื่องสิทธิเด็ก เรื่องพัฒนาการเด็กที่ดี วิธีการเรียนรู้ของเด็ก ความไม่มีประสิทธิภาพของการลงโทษในการสร้างวินัย และผลในทางลบต่อเด็ก และต่อความสามารถในการเรียนรู้ของเขา รวมทั้งความแตกต่างระหว่างการลงโทษกับการสร้างวินัย ครูอาจจะไม่ได้รับทราบถึงความกดดันมากมายที่เด็กต้องประสบซึ่งอาจมีผลต่อความสามารถในการเรียนรู้และต่อความประพฤติ หัวข้อเหล่านี้ควรถูกบรรจุไว้ในการอบรมครูทั้งก่อนและหลังการบรรจุเป็นครู

ความเครียดของครู

ครูอาจไม่ได้รับการอบรมที่ดี รายได้น้อย และไม่ได้รับการยกย่อง ชั้นเรียนอาจจะใหญ่เกินไป และโรงเรียนขาดทรัพยากร สิ่งเหล่านี้อาจทำให้ความอดทนของครูมีน้อยลงและส่งผลให้เกิดความโกรธและใช้วิธีการที่ไม่เหมาะสมในการตอบสนองต่อความประพฤติของเด็ก เกิดการ “ลูแกโทสะ” และความยากของการจัดการห้องเรียนที่ดี อย่างไรก็ตามไม่สามารถเป็นข้ออ้างที่จะทำให้ครูสามารถระบายความเครียดใส่เด็กได้ โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเครียดของครูที่หัวข้อ “ครูและเจ้าหน้าที่ทางการศึกษาหลายคนตกอยู่ในสภาวะเครียดเนื่องจากต้องจัดการกับห้องเรียนที่มีเด็กมากเกินไปและขาดทรัพยากรสนับสนุนที่เพียงพอ การห้ามการลงโทษเด็กจะไม่เป็นการเพิ่มความกดดันให้พวกเขาหรือ” ที่หน้า 32

.....

ความเข้าใจในเหตุผลเหล่านี้จะช่วยให้เราสามารถสื่อสารกับครูเกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องมีการห้ามการลงโทษเด็ก และมีวิธีการที่เหมาะสมที่จะทำให้การห้ามนั้นได้ผล อย่างไรก็ตามเหตุผลเหล่านี้ไม่ควรถูกใช้เป็นข้ออ้างในการดงการลงโทษเด็กไว้ แม้จะเป็น ‘ทางเลือกสุดท้าย’ ก็ไม่ควร เหตุผลเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อภาระผูกพันที่เราจะต้องทำตามหลักสิทธิมนุษยชนในการห้ามการลงโทษเด็กทุกรูปแบบ

เป็นเรื่องสำคัญที่จะระลึกว่าประเทศเกือบทุกประเทศที่มีการห้ามการลงโทษที่บ้านแล้วนั้น กระทำการก่อนความเห็นทั่วไปของประชาชนจะเห็นด้วย เมื่อห้ามแล้วประชาชนจึงเริ่มหันมาสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงนี้ ซึ่งการห้ามในโรงเรียนก็เช่นเดียวกัน อาจจะมีคนส่วนน้อยที่โทษการขาดวินัยในโรงเรียนว่าเป็นเพราะถูกห้ามไม่ให้ทำการลงโทษเด็ก เหตุผลของคนกลุ่มนี้อยู่บนพื้นฐานความเข้าใจที่ผิดและการขาดข้อมูลที่ถูกต้อง สำหรับคนส่วนใหญ่ เมื่อการลงโทษเด็กไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไป และเมื่อครูมีทักษะในการใช้วินัยเชิงบวกในการจัดการห้องเรียน การตีเด็กที่ไม่ได้ทำการบ้านมาส่งจะกลายเป็นเรื่องที่ทำให้ความเข้าใจได้ยากและดูป่าเถื่อนไปเลย

ถ้าต้องการสอนเด็กให้มี เคารพและมีวินัย เราจำเป็นอย่างยิ่ง จะต้องใช้การลงโทษเด็ก

ข้อโต้แย้งนี้มาจากแนวคิดว่าการตีเด็คนั้นทำไปเพื่อ “ประโยชน์สูงสุด” ของเด็ก และยังเป็นผลจากความสับสนระหว่างการสร้างวินัยกับการลงโทษ และระหว่างความเคารพกับความกลัว

(ก) **“ประโยชน์สูงสุดของเด็ก”** คณะกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนในความเห็นทั่วไปฉบับที่ 8 เรื่อง “สิทธิเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการลงโทษทางกายและการลงโทษด้วยวิธีการอื่นที่โหดร้ายและลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ (ข้อ 19; 28, ย่อหน้า 2; และ 37)” (ย่อหน้า 26)⁵:

“...การตีความเรื่องประโยชน์สูงสุดของเด็กนั้นจำเป็นต้องเป็นไปตามความหมายโดยรวมของอนุสัญญาฯ รวมถึงข้อผูกมัดที่จะต้องคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงทุกรูปแบบและความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาให้น้ำหนักกับความเห็นของเด็ก ทั้งนี้ต้องไม่ใช่เพื่อเป็นข้ออ้างสำหรับการปฏิบัติที่ขัดแย้งกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของเด็ก ซึ่งรวมไปถึงการตีและการลงโทษด้วยวิธีการที่โหดร้ายและลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(ข) **การสร้างวินัยกับการลงโทษ** การจัดการห้องเรียนที่ดีนั้นต่างจากการลงโทษ การจัดการห้องเรียนไม่จำเป็นต้องใช้กำลัง แต่เป็นการใช้ความเข้าใจ การเคารพซึ่งกันและกัน และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การลงโทษเป็นอย่างมากได้แก่การสอนบทเรียนในการมีความประพฤติไม่ดี สอนเด็กว่าผู้ใหญ่ยอมรับให้ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาหรือความขัดแย้งได้ ในความเห็นทั่วไปฉบับที่ 8 คณะกรรมการสิทธิเด็กอธิบายว่า ในขณะที่เราปฏิเสธการลงโทษเด็ก การสร้างวินัยยังได้รับการยอมรับว่าเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญสำหรับวัยเด็กที่มีคุณภาพ (ย่อหน้า 13):

5. มีข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน อราบิก รัสเซีย และจีน ที่ http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CRC%2FC%2fGC%2f28&Lang=en

“ในการปฏิเสธข้อกล่าวอ้างใด ๆ ในการใช้ความรุนแรงและการทำให้รู้สึก
ด้อยค่าในการลงโทษเด็ก คณะกรรมการมิได้ปฏิเสธแนวคิดเชิงบวกใน
การสร้างวินัยแต่อย่างใด พัฒนาการเด็กที่มีคุณภาพขึ้นอยู่กับพ่อแม่และ
ผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ในการแนะแนวทางและให้ทิศทางแก่เด็ก อย่างสอดคล้อง
กับความสามารถในการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเด็ก เพื่อช่วยให้เด็กเจริญ
เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรับผิดชอบในสังคม”

อาจจะมีเวลาที่ต้องใช้กำลังบ้าง เช่นในเวลาที่เผชิญกับอันตราย ในกรณี
เช่นนั้นการใช้กำลังต้องอยู่ในสัดส่วนที่สมควร บนหลักการของการใช้กำลัง
น้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น และมุ่งกระทำเพื่อเป็นการคุ้มครองไม่ใช่การลงโทษ
ดังคำอธิบายของคณะกรรมการสิทธิเด็ก (ย่อหน้า 15):

“คณะกรรมการตระหนักดีว่าอาจมีสถานการณ์ยกเว้นสำหรับครูหรือคนอื่น ๆ
เช่น ผู้ทำงานกับเด็กในสถาบัน และเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งอาจจะ
เผชิญกับความประพฤติที่อาจก่อให้เกิดอันตรายและใช้อธิบายความจำเป็น
ที่ต้องใช้การยับยั้งตามสมควรเพื่อควบคุมความประพฤตินั้น เช่นเดียวกัน
มันมีความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างการใช้กำลังเนื่องมาจากความ
ต้องการจะคุ้มครองเด็กกับการใช้กำลังเพื่อเป็นการลงโทษ จักต้องมีการ
ใช้หลักการการใช้กำลังน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็นในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเสมอ
การแนะแนวทางอย่างละเอียดและการอบรมเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อลดการใช้
การยับยั้งด้วยกำลังและเพื่อให้มั่นใจว่าวิธีการที่จะใช้จะปลอดภัยและเหมาะสม
กับสถานการณ์ และจะต้องไม่เป็นการกระทำที่ตั้งใจให้เกิดความเจ็บ
ปวดเพื่อควบคุม”

(ค) **ความเคารพกับความกลัว** ความเคารพไม่ควรนำมาปะปนกับความกลัว ความประพฤติ "ดี" ที่เกิดจากความกลัวที่จะถูกลงโทษ หมายความว่าเด็กกำลังหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ แต่ไม่ได้แสดงความเคารพ การลงโทษอาจจะดูเหมือนมีประสิทธิภาพดีเพราะได้ผลทันที แต่มันจะส่งผลกระทบต่อทางลบทั้งระยะสั้นระยะยาว ซึ่งรวมถึงการพัฒนาทางสติปัญญาและผลการเรียนที่ต่ำลง และยังส่งผลในการออกจากโรงเรียนกลางคันได้อีกด้วย⁶ ที่จริงมันทำให้การเรียนรู้ช้าลง และทำให้กระบวนการสอนและการเรียนรู้ไม่ได้ผล

เด็กเรียนรู้เรื่องของการเคารพผู้อื่นได้อย่างแท้จริงเมื่อเขาเห็นคุณค่าของผู้อื่น เมื่อครูแสดงให้เห็นว่าเขาเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของเด็ก เด็กจะเรียนรู้ที่จะเคารพตัวเองและผู้อื่น เมื่อครูสอนเรื่องวินัยให้เด็กด้วยวิธีการที่เป็นบวกและไม่ใช้ความรุนแรง เด็กจะเรียนรู้ว่าเราสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งได้โดยยังคงให้ความเคารพซึ่งกันและกันอยู่ มีการพัฒนาการสร้างวินัยด้วยรูปแบบเชิงบวกเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ที่จะคำนึงถึงผู้อื่นและเรียนรู้ผลจากการกระทำของตัวเอง ในปัจจุบันมีข้อมูลมากมายเกี่ยวกับการสนับสนุนให้ใช้การจัดการห้องเรียนโดยไม่ใช้ความรุนแรง ข้อมูลเหล่านี้สามารถนำมาแปลและปรับใช้ได้ในทุกประเทศ⁷

6.2. Global Initiative (2016), การลงโทษเด็ก: การทบทวนงานวิจัย ผลกระทบ และความเกี่ยวพัน ดูรายงานการทบทวนงานวิจัยได้ที่

<https://endcorporalpunishment.org/resources/research/>

7. ข้อมูลเหล่านี้พบได้บนเว็บไซต์ของ Global Initiative www.endcorporalpunishment.org; มีตัวอย่างบางส่วนในส่วนที่ 3 เว็บไซต์และแหล่งข้อมูลที่ประกอบขึ้น

ฉันเข้าใจดีว่าการตีเด็กจนถึงบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ แต่ถ้าเราปฏิบัติตามกฎระเบียบในการลงโทษเด็กอย่างเคร่งครัด การลงโทษเด็กก็เป็นสิ่งสำคัญและมีประสิทธิภาพในนโยบายการสร้างวินัยในโรงเรียน ไม่ใช่หรือ

การตีเด็กหลาย ๆ ครั้งอาจทำให้เกิดความเจ็บปวดทางกายมากกว่าการตบเบา ๆ แต่การกระทำทั้งสองอย่างอยู่บนระนาบของความรุนแรง และทั้งสองการกระทำเป็นการละเมิดสิทธิเด็กที่จะได้รับการเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของเด็ก สังคมไม่เคยพยายามที่จะระบุระดับของกำลังที่ยอมรับได้เมื่อพูดถึงความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ ซึ่งเป็นการประกาศอย่างชัดเจนว่าสังคมจะไม่ยอมรับความรุนแรงทุกรูปแบบต่อผู้สูงอายุ เช่นนั้นแล้วทำไมจึงเป็นเรื่องเหมาะสมที่เราจะพยายามระบุระดับของความรุนแรงที่ยอมรับได้เมื่อกระทำต่อเด็ก

การกล่าวว่าผู้ใหญ่สามารถควบคุมระดับของความรุนแรงที่ใช้ได้นั้นไม่เป็นความจริง ผู้ใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงขนาดของร่างกายและกำลังที่แตกต่างกันระหว่างตัวเขากับเด็ก และผลกระทบที่เกิดจากความแตกต่างนี้ระหว่างระดับความเจ็บปวดที่ตั้งใจกับความเจ็บปวดที่เด็กรู้สึกจริง มีงานวิจัยที่เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก ที่ถามพ่อแม่ว่าใช้กำลัง

ระดับไหนในการ “ดบ” ลูก ผลงานวิจัยพบว่าสองในห้าของพ่อแม่ใช้กำลังแรงกว่าที่ตั้งใจไว้⁸ นอกจากนี้งานวิจัยของสถาบันจิตเวชศาสตร์และมหาวิทยาลัยคอลเลจลอนดอนพบว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงในสมองเมื่อมีการใช้กำลังในสถานการณ์เผชิญหน้าซึ่งนำไปสู่การใช้กำลังเพิ่มขึ้น และเกิดการคลาดเคลื่อนในการประมาณกำลังที่ใช้ออกไป⁹

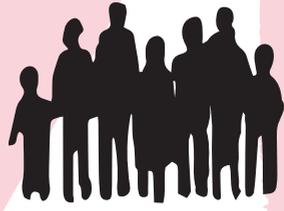
ผู้ทำหน้าที่ออกกฎหมายและรัฐมีความพยายามที่จะแยกความหมายของ ‘การละเมิดเด็ก’ ออกจาก ‘การลงโทษเด็ก’ แต่ว่าการละเมิดเด็กส่วนมากคือการลงโทษเด็ก ผู้ใหญ่ทำร้ายเด็กเพื่อเป็นการลงโทษและควบคุมเด็ก มีกรณีเป็นจำนวนมากที่การลงโทษในโรงเรียนรุนแรงมากขึ้นและมีผลถึงเด็กเสียชีวิต หรือบาดเจ็บสาหัสและพิการ

8. Kirwaun, S. & Bassett, C. (2008), Presentation to NSPCC: Physical punishment, British Market Research Bureau/National Society for the Prevention of Cruelty to Children

9. Shergill, S. S. et al (2003), "Two eyes for an eye: The neuroscience of force escalation", Science, vol. 301, 11 July 2003, p. 187

การลงโทษเด็กมีผลอย่างชัดเจนต่อความสำเร็จของเด็กในโรงเรียน การลงโทษมีผลเสียต่อพัฒนาการทางสติปัญญา และผลการเรียนของเด็ก และส่งผลต่อการออกจากโรงเรียนกลางคัน (โปรดดูส่วนที่ 1: หลักการพื้นฐาน) นอกจากนี้เรายังมีความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น นักการศึกษาทราบว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อเขามีส่วนร่วมในการเรียนของเขา โดยมีครูช่วยแนะแนวทางและดำเนินการการเรียนการสอนด้วยการให้โอกาสทางการศึกษาที่กระตุ้นและดึงดูดความสนใจ มากกว่าที่จะเป็นผู้รับความรู้ที่ไม่มีบทบาทใด ๆ ภายใต้การควบคุมอย่างเด็ดขาดของครู การจัดการห้องเรียนที่ดีไม่ใช่แค่ขึ้นอยู่กับการตอบสนองต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่ไม่เป็นที่ยอมรับโดยไม่ใช้ความรุนแรงเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับทักษะของครูที่ได้รับการอบรมมาอย่างดีที่จะดึงดูดความสนใจของนักเรียนโดยใช้หลักสูตรที่เหมาะสมและกระตุ้นนักเรียนได้ ภายในสภาพแวดล้อมที่ให้การสนับสนุนทั้งกับผู้ใหญ่และเด็ก

เด็กในปัจจุบันไม่ได้ถูกมองว่าเป็นสมบัติของพ่อแม่ แต่เป็นมนุษย์ที่มีสิทธิของตนเอง และแนวคิดที่เปลี่ยนไปนี้ใช้ได้กับมุมมองของครูกับนักเรียน และคนอื่น ๆ ที่ทำงานในลักษณะที่ "ทดแทนพ่อแม่ (in loco parentis)" ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เด็กมีสิทธิมนุษยชน ซึ่งไม่ได้หยุดที่หน้าประตูโรงเรียน เด็กมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ใหญ่ที่จะได้รับการคุ้มครองจากการทุบตีหรือทำให้เจ็บปวด ไม่ว่าจะการลงโทษเด็กจะอยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียนหรือไม่ การตีเด็กเป็นการละเมิดสิทธิที่จะได้รับความเคารพต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิต่อเนื้อตัวร่างกายของเด็ก และการลงโทษเด็กทุกรูปแบบที่ถูกกฎหมายสะท้อนให้เห็นการละเมิดสิทธิเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการทำร้ายอย่างเท่าเทียมกัน

โรงเรียนศาสนาบางแห่งอาจอ้างถึงคำสอนในศาสนาบางส่วนว่ามีภาระ เชื่อทางศาสนาของเขาระบุให้มีการ ลงโทษเด็ก จะถือเป็นการเลือกปฏิบัติ ต่อพวกเขาหรือไม่ถ้าไปห้ามไม่ให้เขาใช้ การลงโทษเด็ก

โรงเรียนศาสนาบางแห่งอาจอ้างถึงคำสอนในศาสนาบางส่วนว่ามีภาระ
ว่าการลงโทษเด็กเป็นสิ่งจำเป็น การตีเด็กไม่เข้ากับอุดมการณ์ คุณค่า
และความเชื่อใด ๆ ของศาสนาหลักในโลก ศาสนาซึ่งกล่าวถึงความ
เมตตา ความเท่าเทียม ความยุติธรรม และปราศจากความรุนแรง บุคคล
ต่าง ๆ ที่นับถือศาสนาของโลกดำรงชีวิตโดยประพฤติตามแบบอย่างและ
ตามคำสอนของศาสนาของตน นักวิชาการ และนักเทววิทยา กล่าวว่า
ไม่มีหลักฐานใด ๆ รายงานว่ามีศาสดาคนใดเคยตีเด็กเลย

ศาสนาที่เห็นด้วยกับการลงโทษเด็กมักมีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมการใช้
อำนาจแบบเผด็จการ เพื่อควบคุมเด็ก ซึ่งเห็นว่าการเชื่อฟังอย่างไม่
ขัดขืนเป็นสิ่งที่ดีมีคุณธรรม การลงโทษเป็นวิธีการที่ยอมรับได้ในการ
จัดการกับเด็กที่ 'ไม่เชื่อฟัง'

ผู้นำทางศาสนาหลายท่านมีส่วนร่วมในความเคลื่อนไหวระดับโลกเพื่อ
หยุดยั้งการลงโทษเด็ก มีผู้นำทางศาสนามากกว่า 800 คนเข้าร่วม
ในการประชุมระดับโลกว่าด้วยศาสนาเพื่อสันติ ซึ่งจัดที่กรุงเกียวโต
ประเทศญี่ปุ่น (World Assembly of Religions for Peace in Kyoto,
Japan (2006)) และให้การรับรองคำประกาศ

“เรื่องความมุ่งมั่นของแต่ละศาสนาที่จะเผชิญหน้ากับความรุนแรงต่อเด็ก” (คำประกาศเกียวโต) (A Multi-religious Commitment to Confront Violence against Children (Kyoto Declaration)¹⁰ ซึ่งกระตุ้นให้รัฐบาลประเทศต่างๆ ยอมรับกฎหมายที่จะห้ามไม่ให้มีความรุนแรงต่อเด็ก รวมทั้งการลงโทษเด็ก¹¹

คณะกรรมการสิทธิเด็กกล่าวไว้ในความเห็นทั่วไปฉบับที่ 8 ว่าอิสระในการนับถือศาสนา “อาจจะต้องมีการจำกัดในเรื่องบางอย่างเพื่อที่จะคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานและอิสระของบุคคลอื่น”¹² คณะกรรมการสิทธิเด็กกล่าวว่า¹³

“บางคนใช้อำนาจทางศาสนาเพื่อให้มีการลงโทษเด็ก โดยกล่าวว่า การตีความคำสั่งสอนทางศาสนาบางข้อความให้ความชอบธรรมกับการลงโทษเด็ก และถือเป็นหน้าที่ที่ต้องทำด้วย ในมาตรา 18 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights) กล่าวถึงเสรีภาพในการมีหรือนับถือศาสนาไว้ด้วย แต่การปฏิบัติตามคำสั่งสอนทางศาสนาหรือความเชื่อจะต้องสอดคล้องกับการเคารพต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิในเนื้อตัวร่างกายของบุคคล...”

10. คำประกาศฉบับเต็มได้ที่ <http://churchesfornon-violence.org/wp/wp-content/uploads/2012/02/Violence-Against-Children-3.pdf>

11. ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.churchesfornon-violence.org/>

12. ความเห็นทั่วไปฉบับที่ 8 ย่อหน้า 29

13. ความเห็นทั่วไปฉบับที่ 8 ย่อหน้า 29

ครูและเจ้าหน้าที่ทางการศึกษาหลายคน ตกอยู่ในสภาวะเครียดเนื่องจากต้อง จัดการกับห้องเรียนที่มีเด็กมากเกินไป และขาดทรัพยากรสนับสนุนที่เพียงพอ การห้ามการลงโทษเด็กจะไม่เป็นการ เพิ่มความกดดันให้พวกเขาหรือ

ข้อโต้แย้งนี้เป็นการยอมรับโดยปริยายว่าเป็นความจริงที่เห็นได้ชัด การลงโทษเด็กมักจะเป็นการระบายความรู้สึกกดดันที่ผู้ใหญ่มีอัดแน่นอยู่ในตัวมากกว่าที่จะเป็นความพยายามในการสอนเด็ก โรงเรียนต้องการความช่วยเหลือด้านทรัพยากรและสนับสนุนอย่างเร่งด่วน อย่างไรก็ตามไม่ว่าผู้ใหญ่จะมีปัญหามากแค่ไหน การมาระบายอกที่เด็กไม่ใช่เรื่องถูกต้อง การคุ้มครองเด็กไม่ควรต้องรอให้โลกของผู้ใหญ่ดีขึ้นก่อน เช่นเดียวกับการคุ้มครองผู้หญิงจากความรุนแรงไม่ต้องรอให้สถานการณ์ของผู้ชายดีขึ้นก่อน

นอกจากนี้การตีเด็กเป็นการลดความเครียดที่ไม่ได้ผล ผู้ใหญ่ที่ตีเด็กด้วยอารมณ์มักจะรู้สึกผิดทีหลัง ผู้ใหญ่ที่ตีเด็กแม้จะไม่ใช้อารมณ์ ก็พบว่าเขากำลังสร้างเด็กที่มีอารมณ์โกรธแค้น ชีวิตในโรงเรียนที่มีการยกเลิกการลงโทษเด็ก และเปลี่ยนมาใช้วิธีเชิงบวกแทนจะมีความเครียดน้อยลงมาก

เป็นความจริงที่ว่าครูทำงานในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ครูอาจได้รับการอบรมที่ไม่เหมาะสม ได้รับความตอบแทนน้อยเกินไป และได้รับเกียรติ น้อยกว่าที่ควรเป็น ห้องเรียนใหญ่เกินไป โรงเรียนขาดทรัพยากรและมีการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพ ครูอาจจะต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ในวิธีการสอนที่ไม่ได้มาพร้อมกับการทรัพยากรที่เพียงพอและการสนับสนุน ในการที่จะสนับสนุนให้ครูเลิกใช้การลงโทษเด็ก ภาครัฐต้องลงทุนกับการอบรมครูที่เหมาะสม และให้การสนับสนุนครูด้านทรัพยากร และการบริหารโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย ห้ามการลงโทษ

หากครูได้รับการอบรมที่ดี เช่น อบรมเกี่ยวกับหลักฐานของผลร้ายจากการลงโทษที่มีต่อเด็ก และผลดีจากการใช้การสร้างวินัยโดยไม่ใช้ความรุนแรง ให้ทักษะการจัดการห้องเรียนเชิงบวก การยกเลิกการลงโทษ เด็กจะสามารถเปลี่ยนแปลงวิชาชีพครูและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนไปในทางที่มีประโยชน์กับทั้งครูและผู้เรียน

เรามีกฎกระทรวงและนโยบายโรงเรียน ที่ห้ามการลงโทษเด็กอยู่แล้ว ทำไม จำเป็นต่อการมีมาตรการแก้ไขกฎหมายด้วย

ในบางประเทศ นโยบาย กฎกระทรวง ระเบียบต่าง ๆ ตลอดจนจรรยาบรรณครู ระบุว่าให้มีการลงโทษเด็ก แต่ไม่มีการห้ามในทางกฎหมาย ซึ่งอาจจะไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้เลย หรืออาจลดความสำคัญของนโยบายโดยอนุญาตให้มีการลงโทษ¹⁴ การมีนโยบายห้ามการลงโทษเป็นการยอมรับว่าเป็นเรื่องผิดและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของเด็ก แต่การที่ไม่มีกฎหมายมารองรับนโยบายทำให้เรื่องนี้กลายเป็นเรื่องลับสน และทำให้ครูอยู่ในฐานะทางกฎหมายที่ไม่ชัดเจน และไม่ได้ทำให้เด็กได้รับสิทธิในการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยปราศจากความรุนแรง

เป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องมีการบังคับใช้กฎหมายที่ห้ามการลงโทษเด็ก เพื่อให้ความชัดเจนว่าการลงโทษเด็กนั้นไม่เป็นที่ยอมรับ

14. ดูรายชื่อประเทศที่มีนโยบายห้ามการลงโทษเด็กแต่ไม่มีกฎหมายห้ามได้ที่ Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2015), Towards non-violent schools: prohibiting all corporal punishment. Global report 2015, p.5

ส่วนที่ 3: เว็บไซต์และแหล่งข้อมูลที่มีประโยชน์

African Committee of Experts on the Rights and Welfare of the Child (2011), Statement on Violence against Children

<http://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/key-docs/ACERWC-statement-on-VAC-2011-EN.pdf>

Classroom Management Online

<http://classroommanagementonline.com/index.html>

Committee on the Rights of the Child (2001), General Comment No.1 on “The aims of education”

https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CRC%2fGC%2f2001%2f1&Lang=en

Committee on the Rights of the Child (2006), General Comment No.8 on “The right to protection from corporal punishment and other cruel or degrading forms of punishment (articles 19, 28(2) and 37, inter alia)”

https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CRC%2fC%2fGC%2f8&Lang=en

Committee on the Rights of the Child (2011), General Comment No.13 on “The right of the child to freedom from all forms of violence”

https://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CRC%2fC%2fGC%2f13&Lang=en

Council of Europe, regional campaign “Raise your hand against smacking!”

www.coe.int/en/web/children/corporal-punishment

Council of Europe (2007), Abolishing corporal punishment of children: Questions and answers, Strasbourg: Council of Europe Publishing

<https://rm.coe.int/168046d05e>

Education World

www.educationworld.com

Global Campaign for Education

www.campaignforeducation.org

Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children

www.endcorporalpunishment.org

Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2009), Prohibiting corporal punishment of children: A guide to legal reform and other measures

<http://endcorporalpunishment.org/resources/resources-on-law-reform/legal-reform-handbook-2009/>

Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2012), Resources for eliminating corporal punishment in schools

<http://endcorporalpunishment.org/resources/thematic-publications/resources-for-eliminating-corporal-punishment-in-schools/>

Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2015), Towards non-violent schools: prohibiting all corporal punishment. Global report 2015

<http://endcorporalpunishment.org/resources/thematic-publications/schools-report-2015>

Global Partnership to End Violence Against Children

www.end-violence.org

Gordon Training International

www.gordontraining.com

Inter-American Commission on Human Rights (2009), Report on corporal punishment and human rights of children and adolescents

<http://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/key-docs/IACHR-report-on-corporal-punishment-2009.pdf>

Learn Without Fear

<https://plan-uk.org/act-for-girls/about-because-i-am-a-girl/learn-without-fear>

Parents and Teachers Against Violence in Education

www.nospank.net/books.htm

South Asia Initiative to End Violence Against Children, regional campaign “Equal protection for children”

www.saievac.org/cp

United Nations Sustainable Development Agenda 2030

<http://www.un.org/sustainabledevelopment/>

UNICEF (2001), Child protection: discipline and violence

www.unicef.org/teachers/protection/violence.htm

UNICEF Office of Research - Innocenti (2015), Corporal Punishment in Schools: Longitudinal Evidence from Ethiopia, India Peru and Viet Nam

www.younglives.org.uk/sites/www.younglives.org.uk/files/Corporal%20Punishment%20in%20Schools.pdf

ถึงเวลาแล้วที่จะยุติการ ลงโทษทุกรูปแบบในทุก สถานที่ ต่อเด็ก เด็กมิสซิง ที่จะได้รับการเคารพใน ศักดิ์ศรี ความเป็ฯมนุษย์ และได้รับการคุ้มครองจาก ความรุนแรงทุกรูปแบบ อย่างเท่าเทียมกัน

ความริเริ่มระดับโลกในการยุติการลงโทษเด็กทุกรูปแบบ (The Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children)

ความริเริ่มระดับโลกในการยุติการลงโทษเด็กทุกรูปแบบ สนับสนุนการห้ามและยุติการลงโทษ และให้การสนับสนุนทางเทคนิคและคำแนะนำที่เกี่ยวกับการปฏิรูปกฎหมายอย่างรวดเร็ว

www.endcorporalpunishment.org

info@endcorporalpunishment.org

www.twitter.com/Glencorpun

www.facebook.com/Glencorporalpunishment

องค์การช่วยเหลือเด็กประเทศสวีเดน (Save the Children Sweden)

องค์การช่วยเหลือเด็กประเทศสวีเดน ดำเนินการรณรงค์ในระดับนโยบายเพื่อห้ามการลงโทษเด็กในทุกสถานที่ ในปี 2522 องค์การช่วยเหลือเด็กประเทศสวีเดน มีส่วนในการรณรงค์ให้ประเทศสวีเดนเป็นประเทศแรกในโลกที่มีการห้ามลงโทษเด็กอย่างชัดเจน องค์การดำเนินงานเพื่อนำเสนอประเด็นการลงโทษเด็กที่ได้รับความสำเร็จในการออกกฎหมายห้ามและยกเลิกการลงโทษเด็ก และดำเนินการให้ประเด็นนี้เป็นประเด็นทางการเมืองในทุกประเทศทั่วโลก

info@rb.se

www.raddabarnen.se

resourcecentre.savethechildren.net

GLOBAL INITIATIVE TO
**End All Corporal
Punishment of Children**

Save the Children